

midler der skal bruges til det, men vi mener, det er helt afgørende og nødvendigt, at hastigheden bliver meget højere og omfanget meget større.

Så vil jeg gerne sige omkring lovgivning i forhold til kommuner, at vi ønsker ikke som udgangspunkt, at kommunerne via lovgivning pålægges at arbejde med grøn offentlig indkøbspolitik. Vi synes, det er langt bedre, at der kommer en aftale med kommunerne med nogle klare målsætninger om, at denne indsats går man i gang med og prioriterer den højt og bruger de virkemidler, der nu lokalt måtte passe bedst til den enkelte kommune.

Det er også det, der står i vores forslag at vi lægger op til: at man sikrer i et samarbejde, at der indgås sådan en aftale, der er bindende og forpligtende og sætter hastigheden op, og kun som en nødløsning, hvis ikke det kan lade sig gøre, kan vi bruge lovgivning.

Jeg tror, det er meget udmærket over for kommunerne at nævne lovgivningen som en mulighed, hvis det ikke lykkes at få en tilstrækkelig forpligtende aftale. Det øger formentlig sandsynligheden for at få en god og forpligtende aftale.

Så er der blevet nævnt en del omkring de konkrete værktøjer, i meget høj grad rapporteringsværktøjet, som værende meget bureaukratisk. Men for det første skal jeg sige til det, at hensigten med, at man i kommunerne – og andre steder for den sags skyld – opgør effekten af sin indsats, er da ikke, at den centrale myndighed så kan sidde og lave rapporter og sige: Hvor langt er vi kommet? Det, der er den primære effekt af at få opgjort resultatet af indsatsen, er at sende et signal til markedet om, at her er der altså nogle muligheder for at komme af med nogle produkter, sådan at producenter og leverandører ved, at på de og de områder kan det betale sig at udvikle produkter og markedsføre produkter, der lever op til høje miljømæssige krav, fordi der er en efterspørgsel, som er dokumenteret, fra offentlige myndigheder. Det er da det, det skal bruges til.

En anden væsentlig funktion i rapporteringen er, at den danner udgangspunkt for det fortsatte arbejde. Det kan da ikke nytte noget, at man kun har god vilje, men ikke gider at sætte sig ned og konstatere, hvad man rent faktisk har nået; så har man ingen mulighed for at prioritere sin indsats i den kommende tid.

Mange af de ting, der foregår i private virksomheder med hensyn til kvalitetsstyring, mil-

jøstyring osv., har da som forudsætning og som første skridt i indsatsen, at man foretager en konstatering af: Hvor er vi i dag? Hvordan er situationen? Og det skal man selvfølgelig også gøre i kommunerne for at kunne komme i gang med indsatsen.

Jeg må sige, at jeg har svært ved at se, at de virkemidler, vi foreslår, er specielt bureaukratiske, men vi vil nu meget gerne diskutere, om det kan gøres mere lempeligt, samtidig med at effektiviteten bibeholdes.

Jeg skal så også sige, at hvis man læser den vejledning, det cirkulære, der er i dag, er det jo faktisk sådan, at de fleste af de værktøjer, vi nævner, allerede er nævnt i cirkulæret, bare på en uforpligtende måde. Det hedder, at det er ting, som kan indgå i de forskellige handlingsplaner. Det, vi lægger op til her, er i virkeligheden at gøre det mere forpligtende at bruge den slags værktøjer og ikke at indføre særlig mange nye. Men det er en diskussion, vi kan tage.

Så synes jeg, ministeren i sin i øvrigt meget positive tale var en lille smule vag, når det drejer sig om brugen af miljømærker, og derfor vil jeg bede ministeren om at sige lidt mere eksplicit, hvordan man efter ministeriets opfattelse i den grønne offentlige indkøbspolitik bør bruge de miljømærker, der i dag findes – og jeg tænker selvfølgelig både på Svanen og på EU-Blomsten – som et værktøj, for jeg synes, det er ret oplagt, at når de værktøjer er lavet, så bør de bruges på de områder, hvor de er tilgængelige. Derfor kunne jeg godt tænke mig lidt mere bindende tilsagn fra miljø- og energiministeren om, at man i den aftale, der forhåbentlig laves med kommunerne, lægger mere vægt på, at det er nogle mærker, som skal indgå i de offentlige indkøb, og som skal bruges aktivt.

Så er der spørgsmålet om EU. Jeg synes, det er meget positivt, at kommissæren har givet tilsagn om at tage det her spørgsmål op, men man må jo omvendt sige, at det er lidt af en skandale, at det ikke er sket for længe siden, for når vi har et indre marked, hvor der er krav til, at varerne skal cirkulere frit, og at producenter i de forskellige lande skal være stillet lige, så er det mindst talt besynderligt, at der kan være nogen som helst tvivl om, at man i sine offentlige udbud må stille miljøkrav, uanset om de så forbedrer miljøet i det ene eller det andet land. Det er jo decideret i modstrid med det indre markedes logik og tankegang.

Derfor vil jeg sige, at jeg synes, det er beskæmmende, at det kun er Sverige og Dan-